KOMPOT

ČÍSLO 3

2020/21

Gymnázium
Praha 9, Chodovická 2250
detašované pracoviště
Praha 9, Vybíralova 964

KDYŽ JSME ON-LINE, ROZHOVOR S PAVLOU HORÁKOVOU, PŘÍBĚH, KOMIKSY

ÚVODNÍK

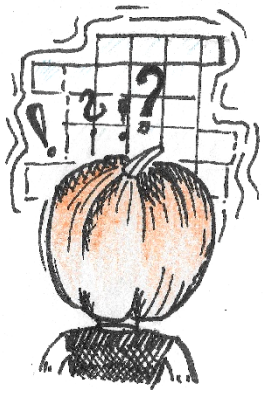

Vážení čtenáři,

pokud vám připadá, že je vám vaše obrazovka nějaká povědomá, tak to jste si určitě právě otevřeli Kompot, neboli školní časopis hlavní budovy gymnázia Chodovická. Doufáme, že prázdniny, které nám obrovskou rychlostí utekly za zády, jste si stihli alespoň trochu užít a odreagovat se díky nim od té zatracené distanční výuky, protože v tuto koronavirovou dobu je to poměrně důležité.

Na co se tedy můžete těšit v tomto čísle? Pokud se chcete zasmát, doporučujeme článek Už je to tu zas - zážitky z distanční výuky, v kterém se někteří z vás určitě najdou. O nástrahách on-line i off-line světa se dozvíte v příspěvcích Když jsem on-line a Nehodou to začíná. Pokud rádi tvoříte, můžete si vyrobit vlastní šperky podle článku Jak na to - výroba náušnic. Těm z vás, kteří nemají co dělat, doporučujeme tradiční Tip jak se nenudit, který vás namotivuje k zajímavým knihám a filmům. Navíc je tu pro vás také rozhovor se spisovatelkou Pavlou Horákovou a dva komiksy. Kdo se těší na pokračování příběhu Zloděj, určitě ho v tomto vydání také najde. Doufáme, že si třetí číslo Kompotu náležitě užijete.

Za celou redakci zdraví Alena Hnětynková a Eva Osičková

OBSAH

Život ve škole	3-4
Rozhovor s Pavlou Horákovou	5
Jak na to	7
Kultura	8
Příběh	9
Báseň	11
Komiksy	11–12

REDAKCE

Redaktoři:

Prima A: Alena Hnětynková, Eva Osičková

Sekunda A: Zuzana Kernerová, Tereza Pavlátová, Sára Poledníková, Kamila Potůčková, Veronika Vlčková, Matěj Kubeš

Tercie A: Kristýna Bartošová, Alice Formanová, Nikola Janeba, Anežka Nosková

Kvarta: Magdalena Pokorná, Natálie Přindová

Technický redaktor: Richard Vacek, Kvarta A

Obálka: Zuzana Kernerová

ŽIVOT VE ŠKOLE

KDYŽ JSEM ON-LINE

V pondělí 1. února 2021 od 8:00 do 9:40 se konal preventivní program pro třídu prima A s názvem Když jsem online. Cílem bylo, abychom se dozvěděli o možných rizicích číhajících na internetu a naučili se jim předcházet. Byli jsme rozděleni na dvě skupiny, každá skupina se připojila na jiný meet ke svojí dvojici externích lektorů. Nás se ujaly milé lektorky Kateřina a Anna.

Nejprve nás seznámily s různými formami rizikového chování, kterému je lépe se vyhnout. Sem patří hlavně komunikace s lidmi, se kterými se známe pouze z internetu a nikoliv osobně. Určitě není dobrý nápad jim zasílat naše fotky a videa, nebo se s nimi dokonce scházet na místech, kde je málo lidí. Pokud po nás takoví lidé chtějí, abychom jim naše fotografie zaslali, nebo nás jinak obtěžují, neměli bychom si to nechávat pro sebe. Můžeme se svěřit kamarádům, příbuzným nebo učitelům. Pokud se stydíme o tom mluvit se známými lidmi, můžeme anonymně zavolat nebo napsat na Linku bezpečí 116 111, kde nám odborníci poradí, co dále dělat. Linka funguje 24 hodin denně i o prázdninách a je zdarma. Poradí nám ale i v jiných situacích, které nás mohou trápit, například šikana, kyberšikana, problémy v rodině a ve škole.

Ale preventivní program nebyl pouze obyčejný výklad. Pouštěli jsme si také zajímavé video o Lince bezpečí a potom byl prostor na naše dotazy a společnou diskusi. Někteří spolužáci se neváhali svěřit se svými zkušenostmi, takže jsme probrali i konkrétní příklady a jejich správné řešení.

Lektorky byly skvělé a program byl pro nás rozhodně zajímavý. Informace, které jsme se dozvěděli, se nám budou určitě hodit obzvláště nyní, kdy musíme trávit na počítači a internetu mnohem více času. Řada témat se do tohoto preventivního programu nevešla, ale na ně bude jistě čas někdy příště.

Alena Hnětynková

NEHODOU TO ZAČÍNÁ

Ve středu 3. února 2021 se měli studenti G2možnost zúčastnit edukativní přednášky Nehodou to začíná. Jedná se o preventivně edukační pořad pro začínající či budoucí řidiče, což jistě mnoho studentů z naší třídy je, či brzo bude. Já sama již hledám nějakou autoškolu, do které bych se přihlásila, ale zatím na to moc nespěchám.

Tento projekt se snaží snižovat rizikové faktory v chování mladých účastníků silničního provozu. Celou přednášku nás prováděl pan Jiří Doležal, který vedl i rozhovory s hosty. Mezi ně patřil i například pan Ivan Douda, psycholog a drogový expert, pan Alan Mejstřík, záchranář, Martin Bednář a Ondřej Rechner, dopravní experti.

Tento projekt byl pro mě velice zajímavý a poučný. Díky němu vím, na co si mám dát větší pozor, až budu řídit. Videa, která nám pouštěli, mě zároveň i trochu vyděsila, takže o to víc budu opatrná. Je moc fajn, že jsou lidé, kteří si dali s přípravou přednášky tolik práce. Navíc se mi líbilo, že i přes momentální situaci nám byly všechny potřebné informace předány virtuálně, a ještě jsme měli možnost se do přednášky zapojit a pokládat hostům otázky.

Kateřina Bártová, 7. A

UŽ JE TO TU ZAS – BERME TO POZITIVNĚ

Ačkoliv se to nezdá, v současné situaci nemusí být pozitivní pouze testy. V tomto článku najdete pár typů a zážitků, díky nimž uvidíte, jak se dá distanční výuka stále zvládat s úsměvem. Jsou tu ale pouze věci, o kterých jsme uznali za vhodné je sem dát, proto zde zdaleka nenajdete vše.

A začneme tím nejsamozřejmějším, což jsou jedinečné zážitky. Započne to hned ráno, kdy můžete vstávat o hodinu později, nemusíte se převlékat z pyžama ani česat. Ale pozor! Když vás pak profesor vyzve, abyste si zapnuli kameru, nastane ta pravá panika. Všichni pak uvidí nejenom vaši módní kreaci, ale třeba i to, že jste si ráno zapomněli vyčistit zuby. A co teprve máte-li mladšího sourozence! Distanční výuka mu na rozdíl od vás skončila už v 9:00 a teď se nudí. Leze vám před kameru, je zvědavý, co zrovna probíráte, a klidně něco vykládá, i když právě odpovídáte na profesorovy otázky.

Podívejme se na jinou zdánlivou výhodu. Mohlo by se zdát jako dobrý nápad, že když vás profesorka vyvolá a vy jste právě vůbec nevnímali, můžete předstírat, že vám zrovna vypadl mikrofon. Nesmíte to ale přehánět. Pak vám totiž jednou vypadne doopravdy a nikdo vám už pochopitelně neuvěří.

Obrázek: Eva Osičková

A u těch zážitků ještě chvíli zůstaneme. Nejedna třída už se pokusila vtipně napálit svého vyučujícího. Někdy takováto legrace vzniká na základě toho, co nám dotyčný kladl na srdce. Naše třída tak využila přirovnání, že když máme na distanční hodině vypnuté kamery, je to jako kdybychom se schovávali ve třídě pod lavicí. Celá třída si to proto za každou cenu chtěla vyzkoušet a při předvánoční prezenční výuce si plna očekávání ,,vypnula kamery“.

Návrhy spolužáků lze ale zneužít i při distanční výuce. Stačí, když se celá třída převlékne do stejného kostýmu a poté svého profesora či profesorku překvapí tím, že si zapne kamery. Doporučujeme si dát deku přes hlavu a nasadit si přes ni brýle. Je to osvědčené…

Pokud si přeci jen chcete odpočinout od počítače, můžete si jako my vyrobit z modelíny model koronaviru. Nám se například povedlo přivést na svět Brokoličník-19, který vidíte na obrázku. S pár vykrajovačkami je to snadné. Až budete mít všeho plné zuby, můžete mu pak pěkně zostra říct, co si o něm myslíte. Je to docela dost uspokojivý pocit, když můžete koronavirus bez nakažení v klidu rozmašírovat.

No a na závěr ještě jednou zdůrazňujeme, že v tomto článku nenajdete zdaleka všechny pozitiva distanční výuky. Když se zamyslíte, určitě najdete další. Mějte se tedy i přes to všechno, co se ve světě děje, dobře, myslete pozitivně a hledejte na COVIDU-19 stejně jako my jen to dobré. A hlavně nezapomeňte, že to, u čeho se spolehlivě znovu setkáme, bude další Kompot.

Alena Hnětynková a Eva Osičková

ROZHOVOR S PAVLOU HORÁKOVOU

Foto: Richard Klíčník

Pavla Horáková je česká spisovatelka a překladatelka. Narodila se v roce 1974 v Plzni, ale vyrostla v Praze. Vystudovala obory překladatelství a tlumočnictví a serbistika na FF UK v Praze. Od roku 1997 se věnuje překladům z angličtiny a srbštiny. Její první kniha Tajemství Hrobaříků vyšla v roce 2010 a je určena pro dětské čtenáře. Další dva díly trilogie následovaly v letech 2011 a 2012. V roce 2018 vydala svou první knihu pro dospělé Teorie podivnosti, za kterou dostala cenu Magnesia litera za prózu 2019 a která byla přeložena do mnoha jazyků. Působila také jako redaktorka v anglickém vysílání Českého rozhlasu 7 a dodnes spolupracuje s Českým rozhlasem 3 – Vltava.

Kdy jste se začala věnovat psaní? Bavilo vás to vždycky?
Popravdě jsem se začala věnovat psaní, až když jsem odešla ze zaměstnání na volnou nohu. To mi bylo asi 32 let. Teprve tehdy jsem měla čas a čistou hlavu, abych začala něco rozsáhlejšího sepisovat. Ale knížky mě bavily už jako malou a vždycky jsem chtěla dělat něco, co bude souviset s jazykem.

Proč jste nejprve napsala knihu pro děti a potom začala psát pro dospělé? Myslíte, že se k tvorbě pro děti zase vrátíte?
Možná to bylo proto, že jsem měla námět. Věděla jsem, že se knížka bude odehrávat na Olšanských hřbitovech. Když jsem se tam chodila procházet a pozorovala přírodu a hroby významných osobností českých dějin a kultury, dívala jsem se na to tak trochu dětskýma očima a hned jsem si tam představila partu dětí. Těch nápadů pak bylo tolik, že jsem o této konkrétní partě dětí napsala ještě další dva díly. Vzniklo to tedy tak nějak přirozeně, neměla jsem v plánu psát pro děti.
Nevím, jestli se k tvorbě pro děti ještě někdy vrátím, zatím to spíš vypadá, že ne, ale člověk nikdy neví.

Co vás nejvíce inspiruje při tvorbě?
Svět kolem nás. Dívám se, co se děje, pozoruju lidi, sleduju jejich osudy… Při psaní Hrobaříků mě například inspirovaly Olšanské hřbitovy, konkrétní hroby a osobnosti spojené s tímto místem, dokonce i tvar a poloha hřbitova.

Na čem v současné době pracujete?
Právě dokončuji román, který vychází z pamětí mé prababičky. Byla to žena, která se narodila v roce 1898, čili před více než sto lety, a na konci svého života napsala paměti, velmi zajímavé jak z hlediska obsahu, tak i z hlediska stylu. Prababička uměla dobře psát a byla velmi inteligentní, i když měla jen základní školu. Žila na jižní Moravě, což je nedaleko rakouských hranic, a jelikož dětství a mládí prožila ještě v době Rakouska-Uherska, tak do Rakouska běžně jezdila, ve třinácti letech dokonce strávila půl roku ve Vídni u jedné ze svých tří sester, které tam byly provdány.
To mě inspirovalo k tomu porovnat její život, v jehož průběhu zažila Rakousko-Uhersko, první světovou válku, první republiku, druhou světovou válku a ještě komunismus, s tím, jak se žije

dnes nám, i co se týče cestování. Prababička jako dítě cestovala do Vídně vnitrostátním vlakem, pak přišla první republika a ona najednou potřebovala pas. Poté nastala okupace, kdy se nemohlo cestovat vůbec, a nakonec komunismus, kdy spadla železná opona a prababička se už do Vídně nikdy nepodívala. My dnes můžeme – samozřejmě s výjimkou pandemie – cestovat zcela svobodně.

Další věc, na kterou jsem se zaměřila, je to, že si prababička přála studovat, ale protože byla z chudé rodiny a měla devět sourozenců, nemohla si to dovolit. Její rodina v tom navíc ani neviděla smysl, v té době žena na vesnici žádné vzdělání nepotřebovala. Důležité bylo, aby se provdala, pracovala v zemědělství, starala se o dobytek a o děti.

Porovnávám její život a současnost také z hlediska politiky, protože ona zažila na našem území několik politických zřízení. Zároveň byla z Moravy, takže měla specifické národnostní cítění, například nevnímala vznik Československa úplně pozitivně, protože měla blíž k Vídni a Praha pro ni byla něco abstraktního.

Na pozadí vyprávění o své prababičce se tedy spolu se současnou vypravěčkou věnuji dějinám Střední Evropy za posledních zhruba 150 let. Je to velké sousto, neustále studuji prameny a ověřuji informace. Při té příležitosti jsem mimo jiné s překvapením zjistila, jak velké množství významných postav rakouské kultury a vědy té doby pocházelo z českých zemí.

Co pro vás znamená cena Magnesia litera za prózu 2019?

Každá cena je samozřejmě příjemná. Měla jsem radost, že se knížka líbila porotě – od profesionálů to byla velká pocta. Pro mou práci je to taková vizitka, protože nikdo se už nemusí nijak zvlášť zabývat tím, jak mě představí, stačí říct: „Vítáme paní Horákovou, držitelku té a té ceny.“ Je to výhodné i pro knihovníky a knihkupce, když mě zvou na besedy, a určitě to pomáhá i při nabízení mé knížky pro překlady.

Znamená to něco pro vaši další tvorbu? V tom smyslu, že jste si po získání ceny uvědomila, že teď musíte psát už jen lepší a větší věci…

Doufám, že ne! Nevnímám to jako nějaký závazek. Je to v podstatě téměř nejvyšší cena, jakou jsem mohla dostat, takže jsem určitě ráda, že ji mám. Co bude dál, je ve hvězdách. Kdybych se teď snažila překonat sama sebe, mohla bych být akorát zklamaná, protože ta cena není nic objektivně daného, je to jen shoda názorů pěti lidí, kteří v té chvíli seděli v porotě. Beru to od nich jako pochvalu, ale příště to může být úplně jinak.

Jaké knihy jste v dětství ráda četla?

Když teď zemřel Vojtěch Steklač, uvědomila jsem si, že jsem měla moc ráda jeho Bořiky a celou sérii knih, které se odehrávají v pražských Holešovicích. Měla jsem ráda verneovky a mayovky. Jako hodně malá jsem milovala knihy Ondřeje Sekory, všechny Ferdy Mravence a brouky Pytlíky, ale také Kroniku města Kocourkova, kterou jsem četla mnohokrát. Určitě jsem nečetla dívčí románky, spíše dobrodružnou literaturu.

Děkuji vám za rozhovor.

Rozhovor vedla Sára Poledníková

JAK NA TO

PAPÍROVÉ NÁUŠNICE

Co budeme potřebovat: barevný papír, nůžky, špejli, provázek / náušnicové háčky

1. Nejdříve si připravíme věci, které budeme potřebovat na zhotovení náušnic. Papír si nastříháme na 1 cm široké a 25 cm dlouhé proužky (počet záleží na tom, jaký typ náušnic děláte, u mě jsou to dva proužky). Konec špejle nařízneme alespoň 1 cm hluboko. Zde je nutná pomoc dospělého!

2. Do takto vzniklé drážky zastrčíme konec jednoho proužku a začneme otáčet tak, aby se proužek namotával okolo špejle.

3. Stočený proužek opatrně sundáme a necháme ho trochu rozvinout jako spirálu. Následně přilepíme konec proužku tak, aby se už spirála dále nerozpínala.

4. Nyní ji vytvarujeme do požadovaného tvaru srdce. Jeden konec prsty stiskneme k sobě a vznikne nám kapka, kterou na její širší straně zmáčkneme dovnitř a dostaneme srdíčko. Existuje spousta způsobů, jak spirálu vytvarovat (spojením několika kulatých různě velkých spirál vznikne sněhulák, slepením několika kapek vznikne kytička). Fantazii se meze nekladou.

   TIP: Zmenšením délky původního proužku vznikne menší spirála, když naopak proužku pár centimetrů přidáme, dostaneme spirálu větší.

5. Nakonec vzniklými srdíčky protáhneme kovový kroužek a získáme tak přívěšek, který můžeme zavěsit na náušnicový háček (kovový základ náušnic) nebo na šňůrku.

Tomuto způsobu tvoření dekorací z papírových spirál říkáme quelling. Pod tímto názvem si můžete na internetu najít inspiraci na Vaše příští kreativní tvoření 😊.

Text a foto: Kamila Potůčková, Tereza Pavlátová

KULTURA

TIP, JAK SE NENUDIT (BĚHEM KARANTÉNY)

Milí čtenáři,

vítám vás u dalšího volnočasového článku. Tentokrát jsem se o svoji rubriku podělila s Kamilou, která vám dá tip na film. Já mám pro vás připravené již zmiňované pokračování knihy Cesta pokojného bojovníka s názvem: Návrat pokojného bojovníka

Tato kniha není úplným pokračováním předchozí knihy, protože se v ní píše o Danově cestách, které v minulé knize nerozebíral. Takže je spíše vloženým vyprávěním. V této knize Dan vychází znovu ze svých zážitků. Zde máme první rozcestník rozdílů. Jak jsem již zmiňovala minule, Dan si některé věci domýšlel či o něco více zveličil. V knize cestoval několik dlouhých měsíců, ale ve skutečnosti cestoval méně jak tři měsíce. Ani neopustil svou rodinu. Na cestách se dostává do Honolulu, když si vzpomíná na to, jak mu kdysi o jedné šamance pracující zde vyprávěl Sokrates. Po jejich nechtěném drastickém setkání, Dan prochází průpravou, která ho připraví na další úseky života. Seznamuje se s trojím Egem a sedmi podlažími „věže života“ a prochází jejich naukou. Znovu začíná žít, nachází nové poznatky a zážitky, které mu dávají schopnost vidět svět jinýma očima než dosud.

Magdaléna Pokorná

Přestože jsou kina zavřená, na některé filmové novinky se můžete podívat z pohodlí domova. Třeba na úspěšnou pohádku **Princezna zakletá v čase**. Ta měla premiéru v kinech minulý rok na podzim a všichni víme, jak to s kiny dopadlo… ale zpátky k pohádce.

Režisérem je Petr Kubík, který se zčásti podílel i na scénáři. V hlavních rolích se představí slovenská herečka Natalia Germani (princezna Ellena), Marek Lambora (princ Jan), Eliška Křenková (Ellenina přítelkyně Amélie) a Simona Zmrzlá (zlá čarodějnice Murien).

Příběh začíná v den Elleniných kulatých narozenin. Někteří lidé z hradu radši prchají. Proč vlastně? Před několika lety princeznu proklela čarodějnice Murian a řekla, že v den jejích dvacátých narozenin pohltí hrad černá bouře. Ellena nevěří v kletbu, ale když tento dlouho očekávaný večer přijde, obloha zčerná a přižene se bouře, pozná, jak moc se zmýlila. Hrad zaplaví tma a Ellena se probudí do rána, kdy měla oslavit své narozeniny. A pak se celý den opakuje znovu, večer hrad zaplaví tma a ráno se zase probudí v den svých narozenin. Ze začátku byla zmatená, ale koho by nebavilo mít každý den narozeniny? Situace je však horší, než Ellena čekala. Proč se jí tenhle den opakuje pořád dokola? A dokáže se svými přáteli zachránit království, i když je jediná, kdo si pamatuje, co se stalo včera?

Princezna zakletá v čase patří podle mě mezi nejlepší české fantasy filmy posledních let. Dokazuje to i fakt, že získala několik ocenění: z Paříže, Japonska a Los Angeles. Pokud byste měli chuť film zkouknout, můžete si zakoupit vstupenku na online promítání na *www.zakulturou.online/kino-online* a tím podpořit natočení druhého dílu.

Kamila Potůčková

PŘÍBĚH

ZLODĚJ – LHÁŘI!!!

„Ano," odpověděl otec s mírným úsměvem. „Jo, juchů, moc děkuji." S úsměvem od ucha k uchu jsem sbíhal po točitých schodech dolů z věže a křičel: „Já budu korunován, budu korunován." Běžel jsem do svého pokoje a při tom jsem celou dobu šťastně řval po celém paláci, nebo lépe řečeno po celé naší říši.

Když jsem doběhl do pokoje, skočil jsem na svou obrovskou měkkou postel, trochu jsem se uklidnil a začal jsem přemýšlet, co vše budu chtít zrušit nebo změnit, až se stanu králem. Přemýšlel jsem a po chvíli jsem si konečně vzpomněl na jednu věc, kterou jsem chtěl zrušit ještě jako dítě. „Velká kamenná zeď!!! Zbořím velkou kamennou zeď. Konečně se budu moct projíždět na svém koni v lesích, nejen po královské zahradě nebo v uličkách mezi domy poddaných. Nebo alespoň si myslím, že je tam nějaký les. Ale vím, že je tam řeka, protože občas, když jsem potichu, tak slyším její šumění a také si pamatuji, že když jsem byl menší, tak jsem se tam chodil s matkou koupat.

„Ano, zruším Velkou kamennou zeď," řekl jsem sebevědomě a pyšně. Syn nechá zbořit to, co těžce postavil jeho otec. No, to nezní úplně láskyplně, mohl bych tedy alespoň do zdi nechat udělat nějakou bránu. „Ano, to je ono, nezbořím ji, ale vybuduji do ní nějaké vchody a východy. Skvělý nápad, Karle," pochválil jsem sám sebe.

Posadil jsem se a kouknul se na hodiny. „Sakra, to jsem přemýšlel dvě hodiny!!? To jsem u toho musel snad usnout, ne!? No, zapomeňme na to, co budu ale dělat teď?" Mohl bych navštívit svou starou chůvu, která se o mě starala poté, co mi zemřela matka, a říct jí skvělou novinu, jestli ji teda neslyšela, když jsem řval tak nahlas.

Seskočil jsem z postele a obul si boty. Poté jsem už uháněl do stáje k svému dobrému černému kamarádovi. „Ahoj, Maxi," řekl jsem, když jsem doběhl před svého koně, „co kdybychom se projeli?" Max jen spokojeně a radostně zařehtal. Otevřel jsem mu branku, nasadil na něj sedlo a ohlávku, ještě jsem si vzal pro jistotu meč a nasedl na něj.

Vyběhli jsme pryč ze stáje mezi domy poddaných, kde pobíhali lidé s košíky naplněnými různými jídly. Konal se tam totiž trh, vždy jednou týdně se tu koná velký trh, kam každý donese své výtvory a prodává nebo kupuje různé produkty, většinou jsou to ale potraviny. Chvilku jsem se projížděl podél nějakých stánků a díval se, co nabízejí. Když jsem projížděl u stánku se zeleninou, ukázala na mě asi pětiletá holčička a řekla: „Hele, mami, princ." Připomněla mi mé dětství, když jsem si ještě hrával s matkou s dřevěnými koníčky, schovával jsem se na zahradě a ona mě vždy musela hledat.

Najednou jsem se trochu probral ze svých vzpomínek a uvědomil si, že jsem chtěl navštívit chůvu. Zajel jsem tedy do uličky, kde bydlí, zastavil jsem před jejím skromným, malinkým domečkem, který je velký asi jako můj pokoj. Seskočil jsem z Maxe, zaťukal a následně vešel dovnitř.

„Karle, ani nevíš, jak ráda tě vidím, pojď, posaď se, dám ti povidlovou buchtu, chceš? Ahoj teto, taky tě rád vidím a povidlovou buchtu si rád vezmu.“ Došel jsem k malinkému, dřevěnému stolku a posadil se. Chůva mi mezitím donesla buchtu a džbán s vodou. „Tak co, těšíš se, až budeš korunován?“ zeptala se a já, jakmile to dořekla, jsem se začal dusit buchtou, kterou mi před chvilinkou podala. Jakmile zpozorovala, že mi ta buchta nějak zaskočila, poklepala mi na záda a podala mi džbán s vodou, který ležel přede mnou, abych se napil. Já to okamžitě udělal, a jakmile se mi ulevilo, vyhrkl jsem na ni: „Jak sakra víš, že budu korunován?!“

Ona na mě zezačátku udiveně koukala, ale potom v klidu odpověděla: „Tvůj otec dnes všem slavnostně oznámil, že v den svých devatenáctých narozenin budeš korunován na nového krále naší říše. „Aha,“ překvapeně jsem odpověděl, protože mě už napadala ta myšlenka, že jsem předtím doopravdy hodně řval, a díky tomu to všichni slyšeli. „Těšíš se teda?“ zeptala se už podruhé teta. „Ano, těším se, a to hodně,“ odpověděl jsem a chtěl jsem dojíst buchtu, ale rychle jsem si rozmyslel, protože jsem se bál, že se mě na něco znovu zeptá a já se už doopravdy udusím.

„To je super, ale víš, že být králem není nejlehčí, že?“ zeptala se mě trochu ustaraně. „Ano, neboj, to já vím, ale prostě se už nemůžu dočkat, až zruším Velkou kamennou zeď, nebo do ní alespoň udělám nějaké vchody a východy, abych mohl konečně jít i za ni.“

Podíval jsem se chůvě do obličeje a upřímně: teď vypadala, jako kdyby se naopak tou buchtou dusila ona. „Jsi v pohodě?“ zeptal jsem se trochu udiveně, protože jsem si nevšiml, že by nějakou tu zakletou buchtu jedla. „No, víš, tu zeď postavil tvůj otec asi za nějakým účelem, takže se mi nezdá moc dobrý nápad ji zbořit, nebo do ní vybudovat brány,“ řekla trochu přidušeným hlasem a dívala se mi přímo do očí. Vypadala velmi vážně.

„No a za jakým účelem ji teda otec vybudoval?“ zeptal jsem se. „N-no, j-já úplně n-nevím,“ řekla trochu vystrašeně. „Teto, lhát neumíš.“ „K-Karle, j-já si to vážně ne-nepamatuji a m-mám z-zakázáno ti to říct,“ dostala ze sebe koktavým hlasem.

„Teto, já vím, že něco víš, kdo ti zakázal mi to říct?“ Ona se na mě jen provinile koukla, ale mlčela. „Počkat, tobě nikdo kromě mého otce nemá co zakazovat, takže to byl on,“ uvědomil jsem si. „Karle, raději se ze-zeptej svého otce,“ odpověděla smutně a slza jí stekla po tváři.

„Myslíš si, že mi to můj otec řekne!? Ne, nikdy, on mi na nic nikdy neodpoví!! Jak se mám stát králem, když mi vše tajíte a nic nevím!? Jak, jak? Víš co, zkazila se mi nálada, odcházím,“ řekl jsem rozhodně, vstal jsem ze židle a odešel ke dveřím.

„Proč musíte být všichni takoví tajnůstkáři a lháři?“ křikl jsem a zabouchl za sebou dveře.

Nikola Janeba

BÁSEŇ

BYLO NEBYLO…

Bylo, nebylo,
štěstí se mi zjevilo.
Chlapce do cesty mi přivedlo,
a o pomoc mě prosilo.

Byl nebyl,
jeden chlapec,
který se přede mnou objevil.
Sundal svůj čepec,
poté se na mne podíval,
a povídal:

Štěstěna mi Vás do cesty přivedla!
Moje maličkost by něco
potřebovala…
Vy prý skládáte básně.
Mohl bych o jednu poprosit krásně?

Byla, nebyla,
jedna slečna.
Ta se na chvíli zamyslela,
a poté souhlasila.

4. 12. 2020

Magdaléna Pokorná

KOMIKSY

KOMIKS
Krása normálních dnů

Alice Formanová, tercie A